

КАК ПРЕСТАНАХ ДА ЧЕТА ЕВАНГЕЛИЕТО И КАКВО ПРОИЗЛЕЗЕ ОТ ТОВА?

Игумен Алипий

В началото на монашеското ми служение в Донския манастир в Москва, имаше период, в който престанах да чета Евангелието. Имах доста работа и не ми стигаше времето да отворя Светото Писание и да успявам да се съсредоточа в неговите слова. Без да обръщам сериозно внимание на този факт, продължавах да изпълнявам послушанията си - работех от четири сутринта до късна вечер.

Нищо не се променяше външно, но постепенно започнах да забелязвам, че все повече и повече започва да ме мъчи чувството на силна духовна и телесна умора, която не можех да прогоня нито със сън, нито с храна, нито с почивка. Заспивах и се събуждах, ходех на службите, трудех се, но усещането, че нечи зъби се бяха впили в шията ми и сякаш изсмукваха всичките ми сили, не ме напускаше. Ходех, а краката ми се подгъваха; сядях зад волана, а ръцете ми трепереха - тялото и душата ми се изтощаваха с всеки изминал ден и аз не можех да открия причината...

В това състояние, веднъж влязох в кабинета на заместника – отец Агатодор, за да обсъдя с него някои трудови въпроси. Тъкмо започнах разговора, а той, като човек проникателен, ме запита: „Какво става с тебе?“. Аз, с уморен глас, тихичко му отговорих: „Не зная, не се чувствам добре, тежко ми е...“. Той закова върху ми острия си поглед, като че ли, за няколко секунди да разгледа душата ми и да намери източника на болестта, и неочаквано ми зададе въпроса: „А ти, откога не си чел Евангелието?“ Напрегнах се, но не можах да си спомня от колко време не съм го държал в ръцете си. Но как съм могъл така неусетно и толкова дълго да живея без духовна храна?!

С безкрайно вътрешно вълнение се втурнах в килията си, хванах Евангелието и седнах да чета.

Разтреперан, като умиращ от жажда човек, разтворих трескаво Книгата и четох, четох, четох... Удивително! Колкото повече прочитам, толкова по-осезателно усещах, че ми става по-добре. Като че ли зъбите, които се бяха впили в шията ми и изсмукваха силите ми, постепенно се разтвориха и започнах да дишам по-свободно.

С всяка нова глава, която прочитам (тогава десет наведнъж), ми олекваше все повече и повече. Прелиствах страница след страница, докато не усетих, че изцяло съм се освободил от недъга си. Чувството на тежест и угнетеност премина. Поробването, в което съм се намирал през цялото време до този ден, ми послужи за голям урок, който втори път не биваше да се повтаря! Оттогава започнах да чета ежедневно по една глава от Евангелието.

Понякога дори не се замисляме каква велика сила е скрита в Книгата на книгите! Ако бихме имали очи да видим как дяволът бяга като от огън, когато посягаме към Евангелието, бихме го притиснали към себе си и никога не бихме го пуснали.

За моя духовник- отец Крил Павлов, Евангелието винаги беше на първо място: той бе го намерил в

развалините на Сталинград по време на Великата Отечествена и през цялата война не се бе разделил с него. Ето, и на мен ми и се случи да бъда на

полето на своята битка, за да разбера, че без Евангелието не можех да победя!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ДНИТЕ СА ЛУКАВИ

Митрополит Лука Запорожки и Мелитополски

„И тъй, гледайте, колко внимателно трябва да постъпвате: не като неразумни, а като мъдри, като скъпите времето, защото дните са лукави“ (Еф. 5:15-16). Най-скъпото, което имаме, е времето на нашия живот. То не само ни е скъпо, но и единственото, което не можем да наречем наше. Нямаме никакво влияние над него – нито можем да го ускорим, нито да го забавим... Не сме в състояние да купим за себе си повече време дори за всичките пари на света. Единственото, което можем е, да повлияем на качеството на определеното ни за живот време. Пред човека има два пътя: 1. Да преживява безсмислено ден след ден, преследвайки миражите на този свят, опитвайки се да разгадае бъдещето, боейки се от него или да живее в спомените на отдавна отминалото или 2. да използва времето си така, да придобие в него цялата вечност!

Настоящото е единственото, което имаме. То може да е леко или тежко, в зависимост от това, с какво го изпълваме. „Имах тежък ден“ - казва човек. А Спасителят ни учи как да направим чуждото бреме леко и игото благо. Смисълът на времето е в това, в него човек да намери пътя, водещ към Бога.

Ако не ходим по този път, то ще бъдем подобни на кораб, който дълго време стои на пристана – постепенно обраства с водорасли и охлювчета, заприличва на скала, издигната на брега на морето. Така и човек, оставайки неподвижен в духовния си живот, става безчувствен за своето спасение, обраствайки с грехове и пороци. У такива хора духовната смърт настъпва преди физическата. Мъртви погребват своите мъртъвци, без дори да разберат, че са били призвани към вечен живот! „Дните са лукави“ – казва свети апостол Павел. Лукавството на дните е в това, че дяволът измамва човека, обещавайки му дълъг живот, обнадеждавайки го с миражи за земно щастие, принуждавайки го да губи безценно време в празно многогрижие. Суетата поглъща голяма част от живота на хората, правейки душите им безплодни. Моля ви, братя и сестри, прекарвайте времето на своя живот в полза за душите си, за да може да превърнете всичко временно във вечно и да преминете от земното към Небесното!

Превод от руски език: Валя Марчелова

КРЪСТА НА ХРИСТИЯНИНА

Игумен Никон (Воробев)

Когато човек не може да се пребори с чревоугодията или пиянството, или блудодеянието – Господ му изпраща болест. Гордее ли се човек, тщеслави ли се – Господ му изпраща унижение, така че в очите на другите да изглежда най-ниско. Ако християнинът е привързан към земното и с всичките си сили и мечтае, и се стреми към него по всякакви начини – било праведни или неправедни, с лъжа или

измама – с всякакви средства, само и само да постигне земно благополучие, то Господ в даден момент му отнема всичко това. Така, в нашите трудове, в собствената ни борба с греха, Господ ни изпраща и неволни скърби като помощ в тази борба. От тази постоянна борба с греха и от тези скърби се съзижда кръстът на всеки християнин.

Превод от руски език: Валя Марчелова

ЗА ПРИЕМАНЕТО НА ХРАНА

Протоиерей Сергей Филимонов

Светите отци казват, че на човек му е достатъчно да се храни два пъти в деня. Свети Йосиф Исихаст добавя, че всеки може да определи това по състоянието на своето тяло. Когато подхождаме към този въпрос с внимание и разсъждение, то съвестта ще ни подсказва каква е нашата мяра. Но трябва да се има предвид, че както казват някои свети отци, този, който цял ден се въздържа от храна, но се превъзнася, е много по-долу от този, който се е хранил няколко пъти през деня, но всеки път се е укорявал за това.

За да бъде храната ни от полза, трябва да пристъпваме към нея не само с благодарение Богу, но и със смирение. Ако понякога преяждаме – по време на празници, семейни тържества, пътувания или заради леност и неразумие, то това е показателно, че грехът ни е присъщ. И не бива да се оправдаваме с това, че е било празник, че е имало семейно тържество- сватба, рожден ден и

т.н. А трябва със съкрушение да си кажем: „Господи, извърших този грях поради немощ, но моля Те, прости ми, разкайвам се!“. И когато човек по този начин - със самоукорение и благодарение Богу употребява храната, която Господ му е изпратил, тя ще му бъде за спасение! И така, търсете основата на телесната сила не в качеството на храната, не и в нейното количество или разнообразие, защото всичко това са примамки на лукавия. А търсете оная освещаваща Благодат Божия, която прави храната добра за вас. И когато вие, като благодарни деца, възнасяте към Отца своята благодарствена молитва за това, че сте получили хляба наш насъщен, вашият живот ще протича равномерно и вие ще се окажете избавени от много изкушения, и ръката Господня ще бъде разпростряна над вас през всички дни на живота ви!

Превод от руски език: Валя Марчелова

НЕИЗМИСЛЕНА ИСТОРИЯ ЗА СМИРЕНИЕТО

Архимандрит Кирил Бородин

Във времето на моята младост, когато работех в Издателския отдел на Московската патриаршия, често ми се налагаше да дежуря и да изпълнявам послушание като секретар.

Веднъж в приемната се появи странен старец, облечен в спортен костюм, обут в брезентови ботуши, а на главата – кадифена, тъмно зелена скуфейка (островърха шапка, която обикновено носят духовници и монашестваци).

-Вие при Патриарха ли?

-Да! - отвърна старецът с грузински акцент.

-Ще Ви се наложи да почакате поне два часа, защото Светейшият е много зает.

-А, нищо, нищо, ще почакам- смирено ми отговори той.

Минаха два часа. Старецът-грузинец си седеше все така смирено на стола и чакаше. През това време Патриархът ме помоли да отложам срещата поне с още час, защото се почувствал много

изморен от предния си ангажимент и имал нужда от малко почивка.

Съответно предадох на стареца, че ще му се наложи още да почака, опасявайки се, че ще възнегодува, но той без никакво смущение или раздражение каза: „Добре, добре, разбира се, че човекът трябва да си отпочине след тежката работа“.

Мина доста време и с голямо неудобство предложих на стареца да отиде да обядва.

-Скъпи мой, не се притеснявай за мен, а ти върви, хапни си – гледай колко си слаб! Трябва да дойдеш в Грузия, аз да те нагостя, да опиташ от нашето агнешко!

-Извинявайте, но аз съм монах, не ям месо!

-А не може ли поне веднъж? Е, тогава ще те нагостя с пилешко.

-Но нали и то е месо?! – удивен му отвърнах...

-Какво месо, драги?! Това не е месо, това е пилешко!- пошегува се с мене старецът.

Поговорихме си още с очарователния старик и поглеждайки часовника, ми стана ясно, че днес срещата му с Патриарха нямаше да се състои.

-Знаете ли, – обърнах се към него смутено – опасявам се, че днес няма да успеете, но мога да Ви запиша първи за утре. Извинявайте, че така се получи!

-Бог да бъде с теб, сине! Едва ли ще успея и утре, но просто му предай, че Ефрем II (Патриарх на Грузия от 1960 до 1972- бел.прев.) го е търсил.

Едва не получих удар! Нима?! Как не се досетих веднага, та пред мен стоеше грузинският Патриарх, Негово Светейшество Ефрем II !

-Ваше Светейшество, - хвърлих се наведен към него да искам благословия- защо не ми казахте веднага?!

-Но как можех да си позволя да отвлека от важните му дела Патриарх Алексей? – отговори ми той.

Ето, това е смирение – да си с висок сан, а да се държиш така скромно и кротко!.. Има на какво да се научат съвременните свещенослужители и миряни!

Превод от руски език: Валя Марчелова

КАКВО Е МОЛИТВАТА?

Един монах дал следното обяснение

Представи си, че от небето са спуснали златна верига. Хващайки я, ти започваш да притегляш с ръце всяка една брънка от нея, като че ли искаш да я смъкнеш на земята. Но в действителност ти се изкачваш по нея, защото тя те вдига към Небето. Това е всъщност молитвата.

Превод от руски език: Валя Марчелова

В храм "Св.Атанасий" Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.

Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.

В храм "Св.Атанасий":

Всяка сряда от 17:00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всецарица“ пред копието на чудотворната икона в храма;

Всеки четвъртък от 17:00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манастира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;

Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм "Успение Богородично" (Малката Богородица) се отслужва акатист към св. Богородица пред чудотворната икона.

Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев и свещеноиконом Ясен Шинев;

Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.

Курс по английски език за деца - събота от 11:30 ч.

Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.

Неделно училище за деца - неделя от 10:30 ч.

Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.

Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org